

SZABÓ KILA MARGIT

Magyar vagyok

Én magyar vagyok, magyarnak születtem.
Én magyar tájon, magyarul nevelkedtem.
Az én hazám Magyarország, egy gyöngyszem,
Ilyen gyönyörű ország sehol sincsen.

Fővárosunk Budapest, rá büszkék vagyunk,
Történelme hőseinkről mesél nekünk.
Piros-fehér-zöld magyar zászlónk lobog,
Ékes, dicső kardunk fénye csillog.

Sebesen folyik a Duna, Tisza vize,
Oly csodálatos a Balaton környéke.
A hegyeink egymást öelve magasodnak:
Szőlődombokat, erdőket karolnak.

Aki látja, nem szabadul varázsától,
Gyönyörű szépségétől, vonzásától.
Szeretlek, Hazám, mint a mag a földet,
Buzdító vágyat adsz és büszkeséget.

Te vagy örömben, bánatomban velem,
A muskátlis házakat, földeket szeretem.
Magyarnak lenni büszke gyönyörűség,
Lelkemben él a hazaszeretet s hűség.

Nincsen szebb hely a földön, a világon,
Magyarország az én hazám, a legszebb
Ország a kerek földön, a világon.

Emlékeim

Salföld község legmagasabb pontján,
Az én kedves szülőházam ott áll.
Van redőny és zsalu az ablakán,
És kerek kút áll az udvarán.

Nyáron hajnaltájban, korán reggel
Madárdalok füttye, dala kelt fel.
Balatonnak dimbes-dombos táján
Kedves kicsi falum, Salföld vár rám.

Itt voltam én pajkos, kicsi gyermek.
Minden embert s követ jól ismerek.
Őriztük a pelyhes kislibákat,
S itt úsztattunk sárga kiskacsákat.

Temetőnél állt egy hatalmas tó,
Az igazi jó kacsaúsztató.
Voltak benne kicsi ebihalak,
Játék békaszékkal fogtuk meg azt.

Kötenger volt a mi játszóterünk.
Ráugráltunk, egymást kicseleztük.
Hol köszörülük az ollót? - játék,
Minden kőhöz köt egy kedves emlék.

Odébb mentünk, piros bicske díszlett.
Aztán – hátrább – kökénybokor is lett.
Mellette a piros galagonya.
Mondtuk is: ízes, mint a naspolya.

Édes gyermekkorom szép emléke,
Végigkísér egész életembe?.

Soha nem feledem

Nem feledem,
emléked él hangtalan szavakkal.
Álomszerű pillanat feldereng imádsággal.
Te voltál boldog óra, hajnalom és reggelem.
Nélküled sivár minden, boldogságom nem lelem.

Rád találtam,
de álom ringat a végtelenben.
Jó lenne Hozzád bújva sétálni a napsütésben.
Felidézem cseppnyi múltunk gyönyörű napjait,
könny ízű gondolat kíséri álmom perceit.
Hívnálak, de csak a csillag ragyog esti fényben.
Már nem vagy, de vagy még fájó, érző szívemben.

Rád találtam:
nekünk egyszer találkozni kellett.
Soha nem feledem lényed', engem csak ez éltet.
Te voltál a legszebb gondolat, és ragyogtál, mint a Nap.
A legnagyobb erő, hatalom, amit ember kap.
Szemed ragyogása lelkem tengerét érlelte,
Csodálatos érintésed a szívem perzselte.

Rád találtam
egyszer, de elmentél messze, tova.
Selymes fuvallat volt hangod puha bársonya.
A boldog éveket köszönöm, soha nem feledem,
Hiányod fáj, Nélküled boldogságom nem lelem.
Köszönöm, hogy voltál, szerettél, s fogtad a kezem –
emléked soha nem fakul: soha nem feledem.

MÁRVÁNY BERTA: SODRÁSBAN